

Мій тато став зіркою

Галина Кирпа

Коли тато вперше не прийшов додому ночувати, мама сказала, що так треба. Мовляв, він залишився на Майдані.

– А де він там спатиме? – спитала я.

– Він там не спатиме, – відповіла мама. – Йому не буде коли там спати.

– А що ж він робитиме?

З'ясується, там було повно роботи. Усякої. І саме тієї, що без тата не зробиться. Він там потрібен. Це мама так каже. А насправді я не знаю що. Вдома мені він теж потрібен.

– Коли це все закінчиться, ми з тобою малюватимемо небо й тополі, – казав тато. – І тополі у нас із тобою діставатимуть до самого неба. Я хочу, щоб усі побачили, яке високе в нас небо і які високі тополі.

Якось мама згадує татові слова і знаходить мені коробку кольорової пастилі. Кладе її переді мною на стіл і мовить:

– Чого ж чекати, поки все закінчиться? Мені здається, все тільки починається.

Я беру синю пастель і замальовую нею піваркуша білого паперу. Відразу стає видно, яке в нас високе небо.

– А йому там уночі не страшно буде? – питаю маму.

– Їх там багато, – відповідає мама. – І з ними Господь Бог.

Очевидно, й справді – багато, мама рідко помиляється. Там їх багато навіть удень. Якби ви знали, як гарно бачити дорослих, що ходять з прапорцями, мов діти! Вони тоді перестають сваритися, співають гімн і більше усміхаються.

На другий день ми з мамою ходимо Майданом, шукаємо тата. Пробираємося крізь юрбу до великого зеленого намета. Мама переконана, що тато там. Ні, немає. Був і вже пішов. Ідемо до другого зеленого намета, потім до третього. Їх там не злічити скільки. Аж раптом хтось мене підхоплює вгору і пригортає до своїх грудей. Міцно-преміцно, міцніше не буває. Я мало від того не задихаюся. Але мені в тих обіймах так тепло, що я завмираю.

– Ой, тату, задушиш, – шепчу я.

А тато мовби не чує – обіймає ще міцніше.

– Доцю, сонечко, ми переможемо, – шепоче тато мені на вухо. І я розумію: шепоче він не тому, що звіряє якусь таємницю, а просто від щастя. Колись мама казала, що щасливі люди часто говорять пошепки. Мені трішки лоскітно, і я подумки сміюся.

А потім тато дедалі частіше й частіше не приходив додому ночувати. Мама потроху почала звикати, що на Майдані він потрібніший. У нього там була своя барикада, казала мама. А от я так і не звикла. Мені самій доводиться домальовувати високу тополю до самого неба.

Але минала ніч, друга, третя, а тато все не приходив. Мені це вже починало не подобатися, і я раз по раз питала мами:

– Коли прийде тато?

І вперше мама нічого не відповідає. Так наче я питаю про когось стороннього. Вона поводить ся так, мовби не чує мене. Так наче вуха в неї заткнуті ватою. Загалом мама мені теж починала не подобатися. Вона враз стала якась інакша. Майже нічого не говорить, усе підходить до мене і обіймає. Ні з того ні з сього.

– То коли, мамо? – допитуюсь я.

І мама нарешті не витримує. Сідає на канапу, бере мене на коліна й каже:

– Він не прийде, доцю. Він поїхав... – у мами глухне голос, і далі вона не каже, а мовби видихує: – Далеко...

– Далеко? – перепитую я, а самій мені не дуже віриться, щоб тато міг поїхати кудись із Майдану. В нього там своя барикада, і він там дуже потрібен. Мабуть-таки, мама щось не договорила.

– Мамо, тільки не поведься зі мною, як з маленькою, – прошу я в мами.

Мама здивовано дивиться на мене. Здається, хоче щось заперечити, та врешті-решт передумає.

– Гарзд, не буду, – обіцяє вона і знов ні з того ні з сього мене обіймає. Міцно-міцно, міцніше не буває. А потім дуже довго цілує в голову.

– А далеко – це куди? І коли він до нас повернеться? – помовчавши, допитуюсь я, але мама не відповідає. Напевно, вона сама не знає. Та за кілька хвилин стає ясно, що мама все знає. От лиш чомусь не хоче, щоб знала і я.

– Він не повернеться до нас, доцю... – мамі, здається, бракує слів. – Наш тато... Твій тато... став... зіркою.

– Як це – зіркою? – спитала я і придивилась до мами: може, вона жартує?

Мама довго-довго – довше не буває! – мовчить, а тоді каже:

– Його вбили. На барикаді.

Мама обіймає мене міцно-міцно – міцніше не буває! – і плаче. Я ще ніколи не бачила, щоб мама плакала. Її сльози горохом падають мені на коси, і я відчуваю, наскільки вони гарячі. Хоч бери та грійся об них!

Я торопію так, що не можу ворухнути губами. Як це – вбили? На Майдані? За що? Мама каже, що вбивцю розшукують. І неодмінно знайдуть. Не сьогодні – завтра. Але я певна на всі сто: тата вбив той, хто не знав, що його нема за що вбивати. Той, хто не бачив його усмішки й не чув його голосу. Лише той! Бо хіба можна такого тата вбити навмисно?!

Я вмощуюся в мами на колінах, пригортаюся до неї все ближче та ближче – ближче не буває! – і захиляюся сльозами. Мама гладить мені голову, плечі, руки, мовби не вірить, що це все моє. А тоді, очевидно, вірить – і помалу заспокоюється. Потім каже не так мені, як собі:

– Хай там що, доцю, а ти ніколи не забувай одного: наш тато став зіркою і завжди нам світитиме.

Мені хочеться крикнути криком на цілий світ:

– Ні, я так не хочу!!!! Нехай світить зірка, а не тато!!! А тато нехай малює мені високе небо і високі тополі! Нехай він буде просто татом та й усе!

Мама не чує, як я кричу, бо я кричу про себе, подумки.

– А Іванчин тато теж там? – питаю я маму згодом, тицяючи пальцем у вікно, звідки синіє небо.

– Їх там багато, – каже мама. І тихо-тихо – тихіше не буває! – додає: – Як дрібного чорного маку...

Он як. Виходить, і Іванчин тато т а м? І він теж світить?

Я згадала слова, що скандували люди на Майдані: "Разом нас багато! Разом – сила!" Луна котилася аж до неба, і зірки передзвонювалися тими самими словами.

Тепер мені нема де подітися від усіляких думок. Мені треба збагнути щось дуже головне. Якщо й справді мій тато став зіркою, то чого моя мама так багато плаче? Чого вона цілими днями просиджує з його світлинами в руках і ховає від мене очі. Я знаю: не тому, що не хоче мене бачити, а тому, що очі в неї заплакані.

Того вечора мама взяла мене до себе в ліжко. Я трохи лежу з мамою, а потім перебираюся в своє ліжко. Бо знаю напевно, що друга подушка – для тата. Якщо зірка заглядатиме у вікно, то її світло впаде на подушку. Мама покладе на те світло руку і мовби торкнеться тата. Я приплющую очі, щоб самій усе те побачити. У шпаринку очей. Але побачила все те уві сні.

Часом ми з мамою ходимо на затоку – дивитися на воду, бо тато дуже любив туди ходити. Вода там чиста і гладенька, мов долоня. У ній відбиваються кудлаті хмари й високе небо. Ти стільки разів їх малював, тату! Тепер же мені доводиться дивитися на все те не двома очима, а чотирма. І за тебе!

А найчастіше я думаю про те, що якби тато не поквапився стати зіркою, то він неодмінно

побачив би нашу Йордану. Їй довелося народитися вже без нього. Тато навіть не знав, що в нас буде дитина. Точніше, в мами. Мама не встигла йому тим похвалитися. Скажу тоді, як переможе Майдан, думала мама. Вона вірила, що то буде дуже скоро. Але коли переміг Майдан, тато вже був зіркою.

Посеред літа в нас удома з'явилася дівчинка. Смішна, чорнявенька і голосиста.

– Назвемо її Йордана, – сказала мама.

Я уявила собі, як би це сподобалося татові! З усіх зимових свят він чомусь найдужче любив Водохреще і називав його Йорданом. Досі чую, як вони з мамою співають дуетом:

Ой на річці на Йордані

Там Пречиста ризи прала...

Я силкувалася уявити ту Пречисту, що стоїть у холодній воді і пере для свого сина ризи, і не могла. Тут у мене в рукавичках руки ой як мерзнуть! Але навіть якби не мерзли, то навряд чи вона прала б у рукавичках?

Коли увечері небо всипає зірками, ми з мамою сидимо на веранді й дивимося на небо. Десь там – наш тато. Якщо довго дивитися, то можна

помітити, як одна зірка моргає. Напевно, то мій тато. Він завжди моргав, щоб мене посмішити.

Йорданка спить поруч у візочку. Вона ще так далеко не бачить. Ба, вона не знає, що її тато – зірка. Цікаво, які їй сняться сни? Може, білі, як сніг, а може, сині, як небо? А може, кольорові, як мої пастельки? А може, їй сняться зірки, і вона чує їхні розмови. Мабуть, тато розкаже їм усім про нас – про маму, про мене, і про те, як ми святити воду на Водохреще. Саме через тиждень після Йордану мій тато не вернувся з Майдану. Саме тої ночі він і став зіркою. Але я все одного його чекаю. Тепер уже з неба. Тато будь-коли може подзвонити на мамин мобільний. Мама казала, що ніколи не зітре звідти татового номера.

Я пригадую татові очі. Перед тим, як він став зіркою, у них було повно тривоги, і вони майже не усміхалися. Навіть на Водохреще, коли ми всі втрюх ходили до Михайлівського собору святити воду. Надворі було морозяно і сніжно. Холод пробирався аж до рук. "Залазьте в одну рукавичку, – сказала я своїм рукам, – і вам стане тепліше".

Мої руки слухняно залізли в одну рукавичку, а тато підхопив мене на руки, розщіпнув свою куртку і засміявся:

– Дивись, яка тут схованка!

І я, недовго думавши, ховаю руки в пазусі татової куртки. Якби я знала, що то наше останнє Ворохреще, я з тієї пазухи нізащо не вилізла б.

А сьогодні мені не спиться і не спиться. Хочу, щоб спалося, а не виходить. Кручуся на всі боки, згортаюся калачиком, лягаю горілиць – нічого не допомагає. Може, обняти подушку? Ан-ну... Що це там? Я лап-лап – і намацую якусь коробку. І не якусь! То коробка кольорових пастельок!

Тато щороку дарував мені коробку пастельок. І не тому, що я їх швидко змальовувала, а тому, що він і сам любив малювати пастельками. Та оскільки їх у нього не було, то він позичав у мене. І часто позичав назавжди, бо всі їх змальовував до крихти.

Невже тато й досі не забувся своєї звички – підкладати подарунки під подушку. Саме цим він і відрізнявся від Святого Миколая. Бо Святий Миколай підкладав лише на свято, а тато – будь коли. Але ж день народження у мене аж восени!

– Він знає, що восени, – каже мама. – Але сьогодні день твого ангела.

Ну, звичайно, як це я забула? Ще й подумала: а от тато ніколи не забував не то що про мене, а й про мого ангела. І сама собі усміхнулася. Тато умів найбуденніший день перетворити на свято.

Уранці мені відразу ж захотілося малювати.

– Після сніданку, – сказала мама.

Гаразд, скільки там того сніданку, подумала я.

Мій стіл стоїть просто біля вікна. З нього гарно видно небо. Я виймаю синю пастельку і малюю небо. Тоді – жовту, щоб намалювати сонце. Та потім передумую. Краще вже місяць, бо таке синє небо буває лише ночі. Тоді ще раз передумую і малюю обох – і сонце, й місяць. І нехай хто скаже, що такого у світі не буває!

Навпроти місяця я малюю високу зелену тополю. І зумисно малюю її такою заввишки, щоб вона торкалася неба. То все задля тата. Якщо він, бува, стомиться, то йому буде куди сісти відпочити, подумалось мені. Я вже знаю, що тополі завжди

дістають до неба, тільки шкода, що того ніхто не бачить. Ніхто, крім мого тата.

– А Йорданка скоро виросте? – питаю я маму.

– Скоро, – відповідає мама.

– Коли?

– Так скоро, що ти не встигнеш і посивіти, – усміхається мама.

Я помічаю, що мама посивіти вже встигла. Хоч ще зовсім молода. Їй усього двадцять вісім. Моя мама посивіла за одну-єдину ніч. І стала схожа на кульбабку, що відцвіла.

Якби тато не став зіркою, то брав би нас із Йорданкою на плече: її – на ліве, мене – на праве. Коли Йорданка підросте, я їй неодмінно це розкажу. Напевно, вона так само, як і я, полюбить сидіти в тата на плечі. Але їй дістанеться ліве плече, бо праве вже зайняте. На правому завжди сиділа я.

Наприкінці літа ми з мамою їдемо знайомити Йорданку з другою бабусею. Цебто – з татовою мамою. Там одна дитина вже є – мій двоюрідний братик Павлусь. Він старший за мене, і цього року піде в другий клас.

Цілі вечори ми просиджуємо з ним на веранді, і спати нам геть не хочеться. Бо з Павлушем цікаво. Він дуже багато знає. Особливо про танки й бомбардувальники.

– І хто додумався називати танки "Тюльпанами", "Акаціями", "Гвоздиками"?! – обурюється Павлусь.

Я обурююся разом із ним, якщо не більше. Такі назви можна давати хіба що цукеркам, а не танкам!

– Ось виросту і зроблю так, щоб на світі не стало ні танків, ні бомбардувальників, – заявляє Павлусь. – Знаєш, я їх просто відміню!

Авжеж, я знаю, що Павлусь зробить, як каже. Він у нас такий – хоробрий і завзятий. Мабуть, людина, яка хоче вирости, й не може бути інакшою.

А от я зовсім не хочу вирости. Мені більше кортить повернутися в той час, коли з нами був тато. Зненацька мене охоплює туга і шепче мені на вухо: "Доцю..." Татовим голосом. Якби ви хоч раз у житті почули той голос, ніколи не забули б!

Я дивлюся крізь широке вікно надвір. Звідси видно, може, й півнеба.

– Бачиш он ту зірку? – питаю я Павлуся.

– Бачу, – каже Павлусь. – Дуже яскрава. Жаль, що вона так високо. Нічим не дістати.

– То наш тато, – кажу я трохи голосніше, щоб Павлусь розчув кожне слово й не перепитував. – Він став зіркою. – А потім згадую мамині слова про Майдан і додаю: – Їх там багато, і з ними Господь Бог.

Павлусь довго дивиться то на зірку, то на мене, немов хоче упевнитися, чи я з нього не кепкую. А тоді каже:

– Добре тобі... – Павлусь на хвилюку замовкає, ніби думає: казати чи ні. Та потім таки каже: – А мій на війні... Ну, це там, де гинуть.

Я дивлюсь на Павлуся й мені здається, що це вже не Павлусь, а цілий Павло. Бо такі слова говорять тільки в дорослому віці. Скажімо, в такому, як мій дідусь.

– Твій теж стане... – починаю я і прикушуюю язика.

Мені раптом стає страшно. Я згадала, як уранці по радіо передавали про дванадцятьох загиблих під Луганськом. Вони підірвалися на міні.

А що, як серед них і Павлусів тато?! Та навіть якщо й не Павлусів, то чийсь! Однак – Т А Т О!

– А скільки твоєму татові років? – питає Павлусь.

– Двадцять вісім, – відповідаю я.

– Ти ба, такий молодий, а вже зірка, – каже Павлусь.

Але в голосі в нього немає й краплі заздрості, лише сум. І той сум – завбільшки з гору, яку й за ніч не обійти.

– Жаль, що ти його не завжди можеш бачити, – додає Павлусь.

– Не завжди, – зітхаю я.

Хоч насправді мені хочеться сказати, що я свого тата бачу більше, ніж завжди. Я бачу його, коли захочу. Досить мені тільки заплющити очі, як він являється переді мною. Усміхнений і щасливий. Я навіть чую, як він шепоче мені на вухо: "Доцю, сонечко, ми переможемо..." А потім садовить собі на праве плече і несе кудись далеко-далеко. Крізь увесь Майдан.

А просто над нашими головами стоїть зірка. Так високо, що вище й не буває. Та й дістати до неї

можна лише очима. І лише очима можна сказати:

"Я навіки люблю тебе, тату!"